

Mint elfolyó jóság...

Derús István

*Elefántcsonttorony-szerelem
vasmárka fojtogasson;
szitakötő-zizegésű
nyár bágyadt melege
folydogáljon az egemen,
mint az elfolyó jóság...*

*Sohasem alkonyuló
remény szellője simogasson,
ha kint állok
a tájban, s szedelőzködik
bennem is a jóság
a gólyalábú estben...*

*Mindig-szerető kedvesem
álljon meg a folyó
moha-zöldítő partján,
s integessen, mint ősz felé
a délre induló, kerengő
fehértollú gólyák...*

*Magamat-zaklató szerelem
melengessen örökké,
a sose-nyugvás erős
levegője járja át tüdőmet,
hogy mindig visszatérjek
az ósanya-ölbe...*

Vágy

Derús István

Szeretnék már innen, az Ezerjóországból
eljutni vissza a halkmotyogású
patak partjára, —
s ott megpihenni, kiszellőztetni magam:
ezek a sárga levelek lehullnának rólam,
a viperamérgű áporodást
fölváltaná a violamosolygású táj
dalolása.

Az éj takarója nehéz, alig bírom el
szorítását a százszemű szemezésnek,
a csillagok is kacsingatnak
huncutul, sandán felém a téli,
fagyfogú éjszakában, s hívnak
szertelenszeretésre
álomlángú hunyorgással, de érzem, hogy
becsapnak...

